

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 5CoE/200/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4113204339
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 11. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Pribula
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2013:4113204339.1

Uznesenie

Krajský súd v Nitre v exekučnej veci oprávneného : GAP REAL, s.r.o., sídlom Bratislava, Záhradnícka 46, IČO: 36 547 433, zastúpený JUDr. Pavlom Malichom, advokátom, so sídlom Bratislava, Dunajská 25, proti povinnému : Nitriansky samosprávny kraj, so sídlom Nitra, Rázusova 2A, IČO: 37 861 298, zastúpený JUDr. Marekom Ďuranom, advokátom, so sídlom Nitra, Boženy Němcovej 4, pre vymoženie sumy 216.633,25 eura s príslušenstvom, o návrhu povinného na odklad exekúcie, o odvolaní oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Nitra zo dňa 27. júna 2013 č. k. 34Er/146/2013-262, v spojení s uznesením zo dňa 26. júla 2013 č. k. 34Er/146/2013-277, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa v spojení s uznesením zo dňa 26. júla 2013 č. k. 34Er/146/2013-277 m e n í tak, že návrh povinného na odklad exekúcie zamietla.

odôvodnenie:

Okresný súd Nitra (súd prvého stupňa, exekučný súd) uznesením zo dňa 27. júna 2013 č. k. 34Er/146/2013-262 povolil odklad exekúcie do právoplatného skončenia dovolacieho konania vedeného na Najvyššom súde Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: Nitriansky samosprávny kraj, IČO: 37 861 298, Rázusova 2A, 949 01 Nitra vo veci zrušenia rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 3Co/487/2012-376 zo dňa 20. 12. 2012, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie Okresného súdu Bratislava I. č. k. 14C 21/2008-324 zo dňa 17. 07. 2012. Rozhodnutie o odklade exekúcie odôvodnil zistením, že v prebiehajúcom exekučnom konaní, ktoré sa začalo dňa 08. 02. 2013 doručením návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi JUDr. Jaroslavovi Strakovi, so sídlom Exekútorského úradu: Račianska 66, 831 02 Bratislava 3, boli na exekútorský úrad doručené námietky proti exekúcii, námietky proti trovám exekúcie, návrh na zastavenie exekúcie a návrh na „vydanie predbežného opatrenia“, ktoré súdny exekútor postupne predložil exekučnému súdu na rozhodnutie. Povinný svoje podania založil na skutočnostiach, že sa proti nemu vedie exekúcia na základe právoplatného a vykonateľného rozhodcovského rozsudku Rozhodcovského súdu Slovenskej obchodnej a priemyselnej komory v Bratislave č. k. Rsp V-14/2007 zo dňa 19. 12. 2007. Uvedený rozhodcovský rozsudok bol následne preskúmaný Okresným súdom Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 14C 21/2008 a následne aj Krajským súdom v Bratislave v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 3Co/487/2012 a v uvedených súdnych konaniach bol návrh povinného na preskúmanie a zrušenie predmetného rozhodcovského rozsudku zamietnutý. Povinný vo svojich podaniach namieta pravidlá rozhodcovského konania, keďže rozhodcovský rozsudok zaväzuje na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené, prípadne odporuje dobrým mravom (§ 45 ods. 1 písm. c/ Zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní) a namieta platnosť rozhodcovskej zmluvy. Domnieva sa tiež, že rozhodcovské konanie bolo uskutočnené v rozpore so zákonom č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní (ďalej len ZoRK), keďže rozhodcovský súd nemal právomoc na rozhodnutie vo veci samej, pretože spor o určenie neplatnosti právneho úkonu nie je spôsobilým na rozhodovanie pred rozhodcovským súdom z dôvodu, že v rozhodcovskom konaní nemožno rozhodovať spory o vzniku, zmene alebo zániku vlastníckeho práva a iných vecných práv k nehnuteľnostiam, ale možno rozhodovať iba spory, ktoré možno skončiť súdnym zmierom. Zároveň uvádza, že rozhodcovský súd nesprávne aplikoval

ustanovenia vyhlášky č. 655/2004 Z. z. pri určení trov právneho zastúpenia. Povinný ďalej uviedol, že súdy sa vôbec nezaoberali otázkou právomoci rozhodcovského súdu a rozhodnutie Okresného súdu Nitra v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Nitre nemožno považovať za rozhodnutia, ktoré by mali za následok prekážku právoplatne rozsúdenej veci.

Povinný súčasne s návrhom na zastavenie exekúcie požiadal exekučný súd o odklad exekúcie z dôvodu podaného odvolania (zrejme dovolania - pozn. odvolacieho súdu) voči rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 3Co/487/2012-376 zo dňa 20. 12. 2012, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie Okresného súdu Bratislava I č. k. 14C 21/2008-324 zo dňa 17. 07. 2012. Povinný podal dňa 06. 02. 2013 na Okresnom súde Bratislava I mimoriadny opravný prostriedok, a to dovolanie v zmysle § 237 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku a § 241 ods. 2 písm. a/, písm. b/, písm. c/ Občianskeho súdneho poriadku, v dôsledku čoho sa celá záležitosť bude riešiť ešte v rámci dovolacieho konania. Súčasne s podaním dovolania zažiadal dovolací súd aj o odklad vykonateľnosti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 3Co/487/2012-376 zo dňa 20. 12. 2012, rozsudku Okresného súdu Bratislava I č. k. 14C 21/2008-324 zo dňa 17. 07. 2012 a napokon aj rozsudku Rozhodcovského súdu Slovenskej obchodnej a priemyselnej komory v Bratislave č. k. Rsp V-14/2007 zo dňa 19. 12. 2007, pretože rozhodnutie v predmetnej veci predstavuje otázku verejného záujmu a výkonom rozhodnutí existuje vážne riziko vzniku nenapraviteľných škôd na majetku a navrhovateľ je vážne ohrozený na svojich právach.

Oprávnený sa k návrhu na odklad exekúcie vyjadril tak, že dovolanie povinného nemá reálne opodstatnenie, pretože rozsudkom Krajského súdu v Bratislave bolo potvrdené rozhodnutie Okresného súdu Bratislava I. Dôvody, na ktorých povinný svoje dovolanie založil, t. j. nesprávne právne posúdenie veci a vady v konaní majúce za následok nesprávne právne posúdenie veci, nie je možné pri potvrdzujúcom rozsudku použiť. Čo sa týka dôvodov, podľa ktorých mala byť postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom, uviedol, že ide zo strany povinného iba o zneužívanie uvedeného inštitútu.

Súd dopytoval v predmetnej veci Okresný súd Bratislava I za účelom zistenia, či bolo povinným podané dovolanie voči rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 3Co/487/2012-376 a v akom štádiu sa uvedené konanie nachádza. Dňa 14. 06. 2013 bola súdu doručená odpoveď, z ktorej zistil, že o dovolaní doposiaľ rozhodnuté nebolo. Povinný podal dňa 06. 02. 2013 dovolanie voči predmetnému rozsudku Krajského súdu v Bratislave, avšak doposiaľ spis nebol predložený Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky za účelom rozhodnutia o dovolaní odporcu.

Exekučný súd poukázal na to, že dôvodom pre povolenie odkladu exekúcie v zmysle § 56 ods. 2 Exekučného poriadku je existencia predpokladu zastavenia exekúcie v budúcnosti na základe zákonom vymedzených skutočností, ktoré vychádzajú z ustanovenia § 57. Exekučný súd povolí odklad napríklad vtedy, ak potrebuje vykonať dokazovanie, či má byť exekúcia zastavená, alebo ak prebieha konanie, kde možno predpokladať, že jeho výsledkom bude dôvod na zastavenie exekúcie (napríklad konanie o mimoriadnom opravnom prostriedku proti exekučnému titulu). Ak nie je daný dôvod na zastavenie exekúcie, ale je možné dôvodne očakávať, že na základe zákonom vymedzených skutočností dôjde k zastaveniu exekúcie, zákon dáva súdu možnosť povoliť odklad exekúcie, a to na návrh alebo aj bez návrhu (§ 56 ods. 2 EP). Pred povolením odkladu podľa tohto ustanovenia by malo byť aspoň osvedčené, že sa začalo konanie alebo iný právny postup, ktorých výsledkom môže byť právna skutočnosť vyvolávajúca zastavenie exekúcie.

Povinný žiadal exekúciu odložiť, resp. zastaviť a jednou zo skutočností, na ktorú vo svojom podaní poukázal je aj podanie dovolania proti exekučnému titulu a súčasne požiadal o odklad vykonateľnosti vyššie uvedených rozhodnutí. Právnym základom na povolenie odkladu exekúcie je aj odklad vykonateľnosti exekučného titulu v dovolacom konaní (§ 243 OSP). Vzhľadom k tomu, že rozhodnutie Najvyššieho súdu v právnej veci navrhovateľa o zrušení rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 3Co/487/2012-376 považuje exekučný súd za zásadné, ktoré môže mať vplyv na rozhodnutie súdu o námietkach povinnej proti exekúcii a návrhu na zastavenie exekúcie, súd považoval za potrebné povoliť odklad exekúcie a zároveň upriamil pozornosť na skutočnosť, že samotné podanie mimoriadneho opravného prostriedku, ktorým je aj dovolanie, ani podanie návrhu na odklad vykonateľnosti exekučného titulu nemá samo osebe vplyv na právoplatnosť a vykonateľnosť exekučného titulu. Takýto záver vyplýva napríklad aj z nálezů Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 60/04 z 19. 05. 2004 v zmysle ktorého: „Je na súde, aby spravodlivo zvažil pomer rizika nepriaznivých následkov spôsobených prípadným neodložením exekúcie povinnému a rizika vážneho ohrozenia oprávneného vyvolaného eventuálnym odkladom. V naznačenom smere zákon síce chráni záujmy povinného,

nesmie však zároveň ani zanedbávať záujmy oprávneného, pretože v jeho prospech už bola exekúcia nariadená a oprávnený má právo žiadať, aby v nej bolo pokračované a aby sa uspokojenie jeho nároku neodďaľovalo.“ Takouto skutočnosťou však automaticky nie je akékoľvek súdne konanie začaté povinným, ktorým spochybňuje platnosť alebo účinky exekučného titulu (z uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II.ÚS 1/09-29 zo dňa 15. 01. 2009).

Samotné začatie dovolacieho konania však ešte neznamená, že je namieste bez ďalšieho povoliť odklad exekúcie. Súd preto (v čase, keď ešte nebolo rozhodnuté o povolení odkladu vykonateľnosti exekučného titulu) pri rozhodovaní o povolení odkladu nevychádzal iba zo skutočnosti, že bolo podané dovolanie s návrhom na odklad vykonateľnosti exekučného titulu, ale zvažil aj pomer rizika nepriaznivých následkov spôsobených prípadným neodložením exekúcie pre povinného a rizika vážneho ohrozenia oprávneného vyvolaného odkladom, a to predovšetkým s poukazom na to, že navrátenie do predošlého stavu je v exekučnom konaní vylúčené (§ 61 EP). Súd má zato, že vykonaním exekúcie aj s poukazom na výšku vymáhaných nárokov by mohlo dôjsť u povinného ku škode, ktorú by už v exekučnom konaní nebolo možné napraviť. Aj keď nevykonanie exekúcie vzhľadom na výšku vymáhanej pohľadávky s príslušenstvom by aj na oprávneného mohlo mať nepriaznivý vplyv, predsa len súd po zvážení následkov, ktoré by vykonanie exekúcie malo na povinného a nemožnosť navrátenia do predošlého stavu v exekučnom konaní, zvažil, že povolenie odkladu exekúcie je v tomto prípade dôvodné a odklad exekúcie bol povolený do právoplatného skončenia dovolacieho konania. Exekučný súd záverom poznamenal, že v prípade povolenia odkladu vykonateľnosti exekučného titulu dovolacím súdom by odklad exekúcie musel byť povolený.

Proti tomuto uzneseniu podal oprávnený v zákonnej lehote odvolanie, domáhajúc sa zmeny napadnutého uznesenia a zamietnutia návrhu na odklad exekúcie.

Poukázal nato, že samotné podanie mimoriadneho opravného prostriedku proti právoplatnému exekučnému titulu nie je samo osebe dôvodom na rozhodnutie o odklade exekúcie, čo potvrdil aj Ústavný súd Slovenskej republiky, keď vo svojom uznesení zo dňa 15. 01. 2009, sp. zn. II. ÚS 1/09 uviedol: „Povolenie odkladu exekúcie podľa § 56 ods. 2 exekučného poriadku predpokladá preukázanie povinným takých okolností, z ktorých vyplýva, že možno dôvodne očakávať zastavenie exekúcie v dôsledku splnenia podmienok stanovených na zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 Exekučného poriadku. Pred povolením odkladu exekúcie z tohto dôvodu by malo byť teda dostatočne osvedčené, že sa začalo konanie alebo iný právny postup, ktorého výsledkom môže byť právna skutočnosť spôsobujúca zastavenie exekúcie podľa § 57 Exekučného poriadku. Takouto skutočnosťou je vždy rozhodnutie súdu o odklade vykonateľnosti exekučného titulu, ktoré môže byť vydané aj v konaní o obnove konania (§ 233 OSP), resp. situácia, s ktorou odklad vykonateľnosti spája právo, napr. povolenie obnovy konania (§ 234 ods. 3 OSP). Takouto skutočnosťou však automaticky nie je akékoľvek súdne konanie začaté povinným, ktorým spochybnil platnosť alebo účinky exekučného titulu.“

Exekučný súd však v uznesení o povolení odkladu exekúcie vôbec neuvádza, na základe akých skutočností možno dôvodne očakávať zastavenie exekúcie na majetok povinného. Napriek tomu, že sám súd uznal, že podanie dovolania povinným proti exekučnému titulu nie je skutočnosťou, na základe ktorej môže súd bez ďalšieho povoliť odklad exekúcie, žiadny iný dôvod, z ktorého by malo vyplývať, že exekúcia bude zastavená (§ 57 EP) súd neuviedol. Oprávnený ďalej poukázal na fakt, že uznesenie o povolení odkladu exekúcie je vnútorne rozporné, keď v druhom odseku na strane 4 uvádza: „Povinný žiadal exekúciu odložiť, respektíve zastaviť a jednou zo skutočností, na ktorú vo svojom podaní poukázal je aj podanie dovolania proti exekučnému titulu a súčasne požiadal o odklad vykonateľnosti vyššie uvedených rozhodnutí. Právnym základom na povolenie odkladu exekúcie je aj odklad vykonateľnosti exekučného titulu v dovolacom konaní (§ 243 OSP). Vzhľadom k tomu, že rozhodnutie Najvyššieho súdu v právnej veci navrhovateľov o zrušení rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 3Co/487/2012-376 považuje exekučný súd za zásadné, ktoré môže mať vplyv na rozhodnutie súdu o námietkach povinnej proti exekúcie a návrhu na zastavenie exekúcie, súd považuje za potrebné povoliť odklad exekúcie tak, ako je uvedené vo výroku rozhodnutia.“ Na tej istej strane však v piatom odseku uvádza nasledovné: „Samotné začatie dovolacieho konania však ešte neznamená, že je namieste bez ďalšieho povoliť odklad exekúcie.“ Uznesenie o povolení odkladu exekúcie si teda vzájomne protirečí, keď najprv uvádza, že rozhodnutie Najvyššieho súdu o dovolaní povinného proti exekučnému titulu považuje za tak zásadné, že je potrebné povoliť odklad exekúcie, neskôr však uvádza, že samotné začatie dovolacieho konania ešte neznamená, že je namieste bez ďalšieho povoliť odklad exekúcie. Poukazujúc na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 114/08 a I.ÚS 236/06, ako aj na rozhodnutia Najvyššieho

súdu ČR sp. zn. 33 Cdo/500/2007 a 30 Cdo/1792/2009 oprávnený uviedol, že exekučný súd rozhodol o odklade exekúcie iba na základe faktu, že povinný podal proti právoplatnému exekučnému titulu dovolanie a neuviedol, na základe ktorých konkrétnych skutočností podľa § 57 Exekučného poriadku možno očakávať, že exekúcia bude zastavená, zaťažil tým svoje uznesenie vadou, ktorá má za následok jeho nepreskúmateľnosť. Z uvedených skutočností vyplýva, že uznesenie o povolení odkladu exekúcie je vecne nesprávne, vnútorné rozporné, arbitrárne a tým pádom nepreskúmateľné. Povinný svoj návrh na odklad exekúcie odôvodnil jedinou skutočnosťou, a sice, že proti právoplatnému exekučnému titulu podal dovolanie a súčasne požiadal o odklad vykonateľnosti exekučného titulu. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací však do dnešného dňa neodložil vykonateľnosť exekučného titulu. Podľa názoru oprávneného Najvyšší súd Slovenskej republiky ani nemá dôvod to urobiť, pretože dovolanie povinného proti exekučnému titulu je neopodstatnené. Povinný v dovolaní uviedol, že odvolací súd (Krajský súd v Bratislave) neupovedomil účastníkov konania o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku, a tým mala byť povinnému odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f) OSP. Povinný sa v dovolaní ďalej odvolával na ustanovenie § 156 ods. 3 OSP. Pokiaľ povinný predložil ako dôkaz výpis z elektronickej úradnej tabuli Krajského súdu v Bratislave za obdobie zverejnenia od 12. 12. 2012 do 22. 12. 2012, z takého dôkazu nemožno vyvodiť záver, že súd si svoju povinnosť v zmysle § 156 ods. 3 OSP nesplnil. Z úplného výpisu z elektronickej tabuli Krajského súdu v Bratislave za obdobie od 01. 08. 2012 do 20. 12. 2012 totiž vyplýva, že výpis z úradnej tabule Krajského súdu v Bratislave za obdobie od 12. 12. 2012 do 20. 12. 2012, ktorý predložil povinný, je neúplný. Z úplného výpisu z elektronickej úradnej tabule Krajského súdu v Bratislave za obdobie od 01. 08. 2012 do 20. 12. 2012 bolo zistené, že dňa 12. 12. 2012 o 16:28 hodine bolo na úradnej tabuli Krajského súdu v Bratislave zverejnené oznámenie termínu vyhlásenia rozsudku 3Co/487/2012 v právnej veci navrhovateľa: Nitriansky samosprávny kraj proti odporcovi: GAP REAL, s.r.o. Z uvedeného vyplýva, že postup súdu pri oznamovaní miesta a času verejného vyhlásenia rozsudku v predmetnej veci bol v súlade so zákonom, a teda ním nebola povinnému odňatá možnosť konať pred súdom. Povinný vo svojom dovolaní ďalej namietal odňatie možnosti konať pred súdom, ktoré malo spočívať v tom, že odvolací súd nedoslal rozsudok neprítomným účastníkom do troch dní. V prípade, ak aj súd nedoslal rozsudok neprítomnému účastníkovi konania do troch dní od jeho vyhlásenia, ale o niekoľko dní neskôr, týmto konaním súdu nedošlo k znemožneniu realizácie žiadneho procesného práva povinného, preto tento dôvod dovolania nie je daný. Zo samotnej skutočnosti, že dĺžka konania nezodpovedá predstave účastníka konania, nemožno vyvodiť existenciu procesnej vady konania, ktorá by mala za následok odňatie možnosti konať pred súdom. Z uvádzaných dôvodov nemožno považovať to, že povinnému nebol rozsudok Krajského súdu v Bratislave doručený do troch dní od jeho vyhlásenia, za odňatie možnosti povinného konať pred súdom. Povinný ďalej odôvodnil svoje dovolanie aj tým, že mu mala byť postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom tým, že odvolací súd nemal splniť svoju povinnosť umožniť účastníkovi konania vyjadriť sa k možnému použitiu iného, doteraz nepoužitého ustanovenia právneho predpisu, ktorým malo byť ustanovenie § 135 ods. 2 OSP. Ďalej sa odvolával na ustanovenie § 213 ods. 2 OSP, podľa ktorého, ak je odvolací súd toho názoru, že sa na vec vzťahuje ustanovenie právneho predpisu, ktoré pri doterajšom konaní nebolo použité a je pre rozhodnutie rozhodujúce, výzve účastníkov konania, aby sa k možnému použitiu tohto ustanovenia vyjadrili. Podľa názoru oprávneného nemožno súhlasiť s tvrdením povinného, že uvedené ustanovenie OSP nebolo v konaní predchádzajúcim rozhodnutiu odvolacieho súdu použité, a teda, že sa povinný nemal možnosť k jeho použitiu vyjadriť. Okresný súd Bratislava I vo svojom rozsudku zo dňa 17. 07. 2012, sp. zn. 14C/21/2008 použil predmetné ustanovenie § 135 OSP. Zmyslom uvedeného ustanovenia je totiž skutočnosť, že súd má byť v prípade, ak už o predmetnej otázke existuje rozhodnutie príslušného orgánu, týmto rozhodnutím viazaný a nie je oprávnený v takom prípade už rozhodnúť otázku posudzovať sám. Prvostupňový súd vo svojom rozhodnutí poukázal na to, že o námietke právomoci rozhodcovského súdu rozhodovať v predmetnej veci už všeobecné súdy právoplatne rozhodli, a preto Okresný súd Bratislava I už nebol oprávnený sa touto rozhodnutou vecou znova zaoberať. Na tomto argumente bolo založené odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa, nie je preto dôvodné tvrdenie, že povinný nemal možnosť sa k obsahu predmetného ustanovenia právneho predpisu vyjadriť, nakoľko tak urobil vo svojom odvolaní proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 14. 08. 2012. Odvolací súd navyše v žiadnej časti odôvodnenia svojho rozhodnutia neuviedol, že sa odchyľil od právneho posúdenia veci súdom prvého stupňa, naopak, vo svojom rozsudku sa pridržiaval argumentov uvedených v rozsudku súdu prvého stupňa. Nie je teda opodstatnené tvrdenie povinného, že nemal možnosť sa vyjadriť k odvolacím súdom použitému ustanoveniu § 135 OSP. Pokiaľ povinný ďalej v dovolaní tvrdil, že mu bola odňatá možnosť konať pred súdom tým, že rozsudky prvostupňového ako aj druhostupňového súdu nemali byť riadne odôvodnené a že tieto súdy sa nevyšporiadali so žiadnou jeho námietkou, k tomu oprávnený uviedol, že z odôvodnení oboch rozsudkov možno bez akýchkoľvek

pochybností vyvodiť dôvody, pre ktoré Okresný súd Bratislava I rozhodol o zamietnutí žaloby povinného, a pre ktoré Krajský súd v Bratislave rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdil. Z odôvodnení predmetných rozhodnutí je zrejmé, že súdy sa námietkami povinného zaoberali a konformne odôvodnili svoj právny postoj k nim. V ďalších častiach dovolania povinný napadol právoplatný exekučný titul podľa § 241 ods. 2 písm. b/ OSP, t. j., že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a podľa § 241 ods. 2 písm. c/ OSP, t. j., že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Vzhľadom na skutočnosť, že rozsudok Krajského súdu v Bratislave je rozsudok potvrdzujúci rozhodnutie súdu prvého stupňa, dovolacie dôvody uvedené v § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ OSP nie je možné pri potvrdzujúcom rozsudku použiť.

Z uvedených skutočností vyplýva, že dovolanie povinného proti exekučnému titulu je nedôvodné, preto nemožno očakávať, že Najvyšší súd SR odloží vykonateľnosť exekučného titulu. Odôvodnenie exekučného súdu o posúdení možných nepriaznivých vplyvov odkladu exekúcie na oprávneného a naopak vykonania exekúcie na povinného považuje oprávnený za nedostatočné a svojvoľné. Exekučný súd vôbec neuvádza, aké nepriaznivé následky na povinného mal na mysli, s akými nepriaznivými následkami na oprávneného ich porovnal a prečo považuje nepriaznivé následky, ktoré môže mať vykonanie exekúcie na povinného za závažnejšie než tie, ktoré môže mať odklad exekúcie na oprávneného. Uznesenie o povolení odkladu exekúcie vykazuje znaky svojvoľnosti a je v zmysle konštantnej judikatúry nepreskúmateľné. Ďalšou, ešte významnejšou skutočnosťou, ktorá spôsobuje vadu uznesenia o povolení odkladu exekúcie je to, že exekučný súd nemal pri rozhodovaní o odklade exekúciou vôbec brať do úvahy pomer rizika nepriaznivých následkov spôsobených konaním, respektíve odložením exekúcie. Súd totiž môže rozhodnúť o odklade exekúcie iba z dôvodov uvedených v § 56 Exekučného poriadku. V uvedenej exekučnej veci prichádza do úvahy rozhodnutie o odklade exekúcie iba podľa § 56 ods. 2 Exekučného poriadku, t. j. z dôvodu, ak možno očakávať, že exekúcia bude zastavená. Prípadné nepriaznivé následky vykonania exekúcie na povinného môže však exekučný súd zohľadniť iba pri odklade exekúcie podľa § 56 ods. 1 Exekučného poriadku, a to iba na návrh oprávneného, ktorý je fyzickou osobou. Keďže vo vyššie uvedenej exekučnej veci je povinným právnická osoba, posudzovanie nepriaznivých následkov vykonania exekúcie na povinného neprichádza do úvahy. Uznesenie exekučného súdu teda okrem jeho arbitrárnosti a nepreskúmateľnosti vychádza aj z nesprávneho právneho posúdenia veci, keďže exekučný súd pri povolení odkladu exekúcie zobral do úvahy hľadisko uvedené v § 56 ods. 1 Exekučného poriadku, ktoré je možné použiť iba v prípade exekúcie na majetok fyzickej osoby, hoci vo vyššie uvedenej exekučnej veci je povinným právnická osoba.

Oprávnený trvá na tom, že neexistuje žiadny dôvod, pre ktorý by mala byť exekúcia na majetok povinného zastavená, a to či už podľa Exekučného poriadku alebo podľa zákona o rozhodcovskom konaní. Zdôraznil fakt, že rozhodcovský rozsudok Rozhodcovského súdu Slovenskej obchodnej a priemyselnej komory zo dňa 19. 12. 2007, spisová značka Rsp V - 14/2007, na základe ktorého sa vedie exekúcia na majetok povinného, bol už preskúmaný v súdnom konaní vedenom pred Okresným súdom Bratislava I sp. zn. 14C/21/2008, ako aj pred Krajským súdom v Bratislave sp. zn. 3Co/487/2012, pričom obe tieto súdne inštancie potvrdili jeho platnosť a účinnosť. Navrhol, aby odvolací súd odvolaniu v plnom rozsahu vyhovel a uznesenie o povolení odkladu exekúcie zo dňa 27. júna 2013, číslo konania 34 Er/146/2013 - 262 v plnom rozsahu zrušil.

Okresný súd Nitra uznesením z 26. júla 2013 č. k. 34Er/146/2013-277 opravil záhlavie uznesenia Okresného súdu Nitra, č. k. 34Er/146 02013-262 zo dňa 27. 06. 2013, v časti vymáhanej pohľadávky, z nesprávne uvedenej sumy: „21. 6633,25 Eur s príslušenstvom, na správne: 216.633, 25 Eur s príslušenstvom“. Vo zvyšnej časti zostáva uznesenie zmenené. V odôvodnení tohto uznesenia súd uviedol, že v písomnom vyhotovení uznesenia došlo k zrejmej nesprávosti v sume vymáhanej pohľadávky spočívajúcej v chybe v písaní, keď v záhlaví predmetného uznesenia bol nesprávne uvedený predmet konania, preto v zmysle § 164 od OSP túto zrejmu nesprávnosť opravil.

K odvolaniu oprávneného sa písomne vyjadril povinný prostredníctvom novo zvoleného právneho zástupcu a žiadal, aby odvolací súd odvolanie oprávneného zamietol a uznesenie prvostupňového súdu č. k. 34Er/146/2013-262 o odklade exekúcie ako vecne správne potvrdil.

K argumentácii oprávneného v podanom odvolaní ohľadne rozhodnutia Ústavného súdu SR spisová značka II. ÚS 1/09, podľa ktorého skutočnosťou odôvodňujúcou povolenie odkladu exekúcie nie je automaticky akékoľvek súdne konanie začaté povinným, ktoré spochybňuje platnosť alebo účinky

exekučného titulu, povinný poznamenal, že nepochybnúje uvedenú skutočnosť, avšak je potrebné prihliadnuť aj na druhú časť citovaného nálezu Ústavného súdu SR, podľa ktorej by pred povolením odkladu exekúcie malo byť dostatočne osvedčené, že sa začalo konanie alebo iný postup, ktorého výsledkom môže byť právna skutočnosť spôsobujúca zastavenia exekúcie podľa § 57 Exekučného poriadku. Je nepochybné, že sa začalo konanie na dovolacom súde, výsledkom ktorého môže byť (a s prihliadnutím na okolnosti pravdepodobne aj bude) zrušenie rozhodnutí súdov nižšieho stupňa a zároveň tak dôjde k opätovnému prejednávaní otázky platnosti exekučného titulu - rozhodcovského rozsudku. Povinný poznamenal, že oprávnený v podanom odvolaní navyše absolútne odignoroval ďalšiu skutočnosť, zakladajúcu dôvod na odklad exekúcie. Spolu s dovolaním totiž povinný žiadal Najvyšší súd Slovenskej republiky aj o odklad vykonateľnosti nielen rozhodnutia okresného a krajského súdu, ktorým došlo k zamietnutiu žaloby o zrušenie a preskúmanie rozhodcovského rozsudku, ale navyše žiadal aj o odklad vykonateľnosti samotného exekučného titulu - rozhodcovského rozsudku, a to až do doby rozhodnutia dovolacieho súdu o podanom dovolaní. V tejto súvislosti upriamil pozornosť na následky vyhovenia odvolania podaného voči uzneseniu o odklade exekúcie ešte pred samotným rozhodnutím súdu o odklade vykonateľnosti. Konštatoval, že v prípade, ak by Krajský súd v Nitre zrušil uznesenie o odklade exekúcie a následne by Najvyšší súd Slovenskej republiky povolil odklad vykonateľnosti rozhodnutia Okresného súdu Bratislava I a Krajského súdu v Bratislave, resp. odklad vykonateľnosti rozhodcovského rozsudku ako exekučného titulu, exekúcia by sa konala na základe nevykonateľného exekučného titulu, a teda nezákonne. Poukázal na to, že v prípade ďalšieho pokračovania exekúcie by sa povinný mohol dostať do situácie, kedy by síce v dovolacom konaní uspel, ale fakticky by sa mu nedostalo účinnej spravodlivej súdnej ochrany, pretože v exekučnom konaní platí zásada zákazu navrátenia do predošlého stavu (restitutio in integrum). V prípade, ak by už došlo k realizácii exekúcie (k speňaženiu majetku povinného), účel inštitútu odkladu vykonateľnosti ani nenastúpi a jeho význam by sa tým absolútne potlačil. Ak by teda došlo k vykonaniu exekúcie, hoci sa neskôr ukáže, že exekúcia nemala byť vykonaná, nemožno už takýto exekučný úkon zrušiť, čo by malo pre povinného až fatálne dôsledky.

K výhrade oprávneného, že prvostupňový súd vôbec neuvádza skutočnosť, na základe čoho možno očakávať zastavenie exekúcie a že prvostupňový súd nemal brať do úvahy pomer rizika nepriaznivých následkov spôsobených vykonaním, resp. odložením exekúcie, poznamenal, že prvostupňový súd v napadnutom uznesení správne konštatoval odklad exekúcie z dôvodu, že môže byť zastavená a zároveň správne konštatoval, že iba podanie dovolania nie je dostatočným dôvodom na rozhodnutie o odklade exekúcie. Z uvedeného dôvodu popri tomto dôvode správne preskúmal aj pomer rizika. Takýto postup vychádza aj z platnej judikatúry a povinný v tejto súvislosti poukazuje na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky spisová značka III. ÚS 60/04 z 19. mája 2004, v zmysle ktorého je na súde, aby podľa celého stavu veci spravodlivo zvážil pomer rizika nepriaznivých následkov spôsobených prípadným neodložením exekúcie povinnému a rizika vážneho ohrozenia oprávneného vyvolaného eventuálnym odkladom, tým zvlášť, že uznesenie o odklade nie je napadnuteľné odvolaním. Všeobecné súdy už judikovali, že nestačí povinnému doložiť návrh na odklad iba „zmenou pomerov“ (napr. podanie dovolania), ale je nutné preukázať, že už bolo začaté konanie vo veci“. Prvostupňový súd teda správne postupoval, keď popri skutočnosti, že bolo podané dovolanie vo veci, skúmal aj pomer rizika vzniku nepriaznivých následkov. V súvislosti s plnením úloh samosprávneho kraja predstavuje rozhodnutie o odklade exekúcie aj otázku verejného záujmu. Pri ďalšom pokračovaní exekúcie, ktorá by sa konala na podklade exekučného titulu, ktorý by neskôr stratil vykonateľnosť, by mohlo dôjsť k vzniku nenapraviteľných škôd na právach a majetku povinného, čo je spôsobilé negatívne zasiahnuť všetkých obyvateľov Nitrianskeho samosprávneho kraja. Povinný poukázal aj na skutočnosť, že nežiadal odložiť exekúciu len z dôvodu podaného dovolania a návrhu na odklad vykonateľnosti exekučného titulu, ale v návrhu zo dňa 09. 04. 2013 žiadal zastaviť exekučné konanie z dôvodov, že rozhodcovský rozsudok ho zaväzuje na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené a odporuje dobrým mravom (§ 45 ods. 1 písm. c/ zákona o rozhodcovskom konaní) a z dôvodu, že rozhodcovský rozsudok bol vydaný vo veci, ktorá nemôže byť predmetom rozhodcovského konania (§ 40 ods. 1 písm. a/ zákona o rozhodcovskom konaní). Keďže v exekučnom konaní je exekučný súd zo zákona povinný skúmať rozhodcovský rozsudok z hľadísk vymedzených v ustanovení § 45 zákona o rozhodcovskom konaní, dá sa predpokladať zastavenie exekúcie tiež aj z dôvodov uvedených v tomto ustanovení. Spolu so začatým dovolacím konaním, žiadosťou o odklad vykonateľnosti exekučného titulu, je to teda ďalší dôvod na odloženie exekúcie z dôvodu, že možno očakávať jej zastavenie.

Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 OSP) po zistení, že odvolanie podal oprávnený včas, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods.1 OSP), prejednal odvolanie bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle § 214 ods. 2 OSP a dospel k záveru, že odvolanie oprávneného je dôvodné, a preto podľa § 220 OSP napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa zmenil a návrh povinného na odklad exekúcie ako nedôvodný zamietol.

Podľa § 56 ods. 1 zák. č. 233/1995 Zb. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej Exekučný poriadok) v platnom znení, na návrh povinného môže exekučný súd povoliť odklad exekúcie, ak sa povinný bez svojej viny ocitol prechodne v takom postavení, že neodkladná exekúcia by mohla mať pre neho alebo príslušníkov jeho rodiny zvlášť nepriaznivé následky a oprávnený by nebol odkladom exekúcie vážne poškodený. Odklad exekúcie môže súd povoliť iba na návrh povinného, ktorý je fyzickou osobou.

Podľa § 56 ods. 2 Exekučného poriadku, aj bez návrhu môže súd povoliť odklad exekúcie, ak možno očakávať, že exekúcia bude zastavená (§ 57).

Podľa § 56 ods. 5 Exekučného poriadku, do rozhodnutia súdu o odklade exekúcie môže exekútor vykonávať len úkony smerujúce k zabezpečeniu majetku povinného.

Podľa § 56 ods. 7 Exekučného poriadku, proti rozhodnutiu, ktorým bol povolený odklad exekúcie, je prípustné odvolanie.

Podľa § 57 ods. 1 Exekučného poriadku exekúciu súd zastaví, ak a) sa začala a rozhodnutie sa dosiaľ nestalo vykonateľným, b) rozhodnutie, ktoré je podkladom na vykonanie exekúcie, bolo po začatí exekúcie zrušené alebo sa stalo neúčinným, c) zastavenie exekúcie navrhol ten, kto navrhol jej vykonanie, d) exekúcia postihuje veci alebo práva, ktoré sú vylúčené z exekúcie alebo nepodliehajú exekúcii podľa tohto zákona alebo podľa osobitného zákona, e) bolo právoplatne rozhodnuté, že exekúcia postihuje vec, na ktorú má niekto právo nepripúšťať exekúciu (§ 55), f) po vydaní rozhodnutia zaniklo právo ním priznané, g) exekúciu súd vyhlásil za neprípustnú, pretože je tu iný dôvod, pre ktorý exekúciu nemožno vykonať, h) majetok povinného nestačí ani na úhradu trov exekúcie, i) oprávnený nezaplatí súdny poplatok za vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, j) pri exekúcii predajom zálohu zaniklo záložné právo a oprávnený bol záložným veriteľom, k) rozhodol, že majetok štátu podľa § 61c ods. 2 je nevyhnutne potrebný na plnenie úloh štátu alebo na plnenie verejnoprospešného účelu alebo že majetok Exportno-importnej banky Slovenskej republiky podľa § 61c ods. 2 je nevyhnutne potrebný na vykonávanie jej činností a plnenie jej úloh.

Exekúciu môže súd zastaviť aj vtedy, ak to vyplýva z ustanovení tohto alebo osobitného zákona (ods. 2 citovaného ustanovenia).

Základným cieľom núteného výkonu súdnych a iných rozhodnutí je rýchlosť a účinnosť ochrany a vymoženía práv oprávneného, ktoré mu boli priznané v exekučnom titule. Exekučný súd a súdny exekútor sa po začatí exekúcie musia postarať o jej neodkladné vykonanie. Odklad exekúcie je jedným z procesných prostriedkov ochrany povinného v exekučnom konaní, pričom ochrana povinného je jeho primárnym účelom. Súd môže povoliť odklad exekúcie z viacerých dôvodov, ktoré zákon vymenúva. Dôvodom odkladu exekúcie je spravidla oddialenie reálneho vykonania exekúcie do okamihu zlepšenia sociálnej a finančnej situácie povinného. Dôvodom odkladu exekúcie môže byť aj predpoklad zastavenia exekúcie v blízkej budúcnosti, pričom cieľom odkladu exekúcie je v tomto prípade ochrana povinného pred neoprávneným postihnutím jeho majetku do okamihu zastavenia exekúcie. Účelom procesného zabezpečenia prostredníctvom odkladu exekúcie je oddialenie výkonu exekúcie. Povinnému sa odkladom exekúcie umožňuje chrániť pred neodčiniteľnými a nepriaznivými dôsledkami, ktoré by na neho malo okamžité vykonanie exekúcie. Ochrana oprávneného súvisí s odkladom exekúcie, ktorý sa opiera o pravdepodobnosť zastavenia exekúcie pre jej absolútnu neprípustnosť. Oprávnený je chránený pred plnením povinností spočívajúcich najmä vo vydaní bezdôvodného obohatenia a v navrátení do predošlého stavu, ktoré by mohli vzniknúť, ak by sa urýchlene realizovala exekúcia, hoci by existovali predpoklady, že exekúcia bude zastavená.

Nútený výkon súdnych a iných rozhodnutí vrátane súdnej exekúcie podľa Exekučného poriadku je podľa stabilnej judikatúry ústavného súdu (PL. ÚS 21/00, I. ÚS 5/00, II. ÚS 143/02) súčasťou základného

práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Preto pri postupe všeobecných súdov treba dbať na to, aby zabezpečili taký prístup k súdnej ochrane v exekučnom konaní, ktorý nie je diskriminačný bez primeraných a objektívne zdôvodniteľných okolností, ktoré vyplývajú priamo zo zákona (III. ÚS 64/04). Právnym dôsledkom podania návrhu na odklad exekúcie je zákaz vykonávania úkonov povereným súdnym exekútorom, ktoré by priamo zasahovali do majetkovej sféry povinného, a tým by boli spôsobilé negatívne ovplyvniť jeho sociálne postavenie. Preto po podaní návrhu na odklad exekúcie môže exekútor vykonávať len úkony smerujúce k zabezpečeniu majetku povinného. Možno teda konštatovať, že ak exekučný súd identifikuje skutočnosti tvrdené a preukázané povinným ako zakladajúce dôvod na odklad exekúcie, potom právo oprávneného na čo najrýchlejšie vymoženie jeho pohľadávky musí dočasne ustúpiť ochrane povinného. Základným účelom odkladu exekúcie v exekučnom konaní podľa § 56 Exekučného poriadku je ochrana toho, kto o jeho vydanie žiada, pričom však musia byť rešpektované aj základné práva toho, voči komu takéto rozhodnutie smeruje (III. ÚS 64/04).

Povolenie odkladu exekúcie podľa § 56 ods. 2 Exekučného poriadku predpokladá zo strany povinného preukázanie takých okolností, z ktorých vyplýva, že možno dôvodne očakávať zastavenie exekúcie v dôsledku splnenia podmienok stanovených na zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 Exekučného poriadku. Pred povolením odkladu exekúcie z tohto dôvodu by malo byť teda dostatočne osvedčené, že sa začalo konanie alebo iný právny postup, ktorého výsledkom môže byť právna skutočnosť spôsobujúca zastavenie exekúcie podľa § 57 Exekučného poriadku. Takouto skutočnosťou je vždy rozhodnutie súdu o odklade vykonateľnosti exekučného titulu, ktoré môže byť vydané aj v konaní o obnove konania (§ 233 OSP), resp. situácia, s ktorou odklad vykonateľnosti spája právo, napr. povolenie obnovy konania (§ 234 ods. 3 OSP). Takouto skutočnosťou však automaticky nie je akékoľvek súdne konanie začaté povinným, ktorým spochybňuje platnosť alebo účinky exekučného titulu (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 15. januára 2009, sp. zn. II. ÚS 1/09-29).

Návrh na odklad exekúcie zo sociálnych dôvodov môže podať výlučne povinný, ktorý je fyzickou osobou. Právnym dôvodom podania návrhu je nezavinené prechodné postavenie povinného, pri ktorom by neodkladné vykonávanie exekúcie mohlo mať na povinného alebo na členov jeho rodiny zvlášť nepriaznivé následky a oprávnený nebude odkladom exekúcie vážne poškodený. Pre povolenie odkladu exekúcie musia byť kumulatívne splnené všetky vyššie spomenuté predpoklady. Súd môže povoliť odklad exekúcie zo sociálnych dôvodov, iba ak nepriaznivá sociálna a finančná situácia povinného má prechodný (dočasný) charakter. Musí tu teda existovať predpoklad zlepšenia situácie povinného v budúcnosti. Pokiaľ by totiž išlo o trvalú nepriaznivú situáciu povinného, súd odklad povoliť nemôže, keďže na to nie sú splnené všetky zákonné predpoklady.

Pretože povinný je v predmetnej (preskúmvanej) veci právnickou osobou, povolenie odkladu exekúcie podľa § 56 ods. 1 Exekučného poriadku v tejto veci neprichádzalo do úvahy, a tak exekučný súd sa mohol zaoberať jedine tým, či pre odklad exekúcie nie sú splnené predpoklady v zmysle § 56 ods. 2 Exekučného poriadku. Exekučný súd sa vecou z tohto pohľadu zaoberal a správne konštatoval, že samotné podanie dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku, ani podanie návrhu na odklad vykonateľnosti exekučného titulu nemá samo osebe vplyv na právoplatnosť a vykonateľnosť exekučného titulu a s poukazom na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 1/09-29 zo dňa 15. 01. 2009 uviedol, že takou skutočnosťou nie je automaticky akékoľvek súdne konanie začaté povinným, ktorým spochybňuje platnosť alebo účinky exekučného titulu. Správne dodal, že samotné začatie dovolacieho konania však ešte neznamená, že je namieste bez ďalšieho povoliť odklad exekúcie. Pri rozhodovaní o povolení odkladu exekúcie nevychádzal iba zo skutočností, že bolo podané odvolanie s návrhom na odklad vykonateľnosti exekučného titulu, ale zvažil aj pomer rizika nepriaznivých následkov spôsobených prípadným neodložením exekúcie pre povinného a rizika vážneho ohrozenia oprávneného vyvolaného dokladom, a to predovšetkým s poukazom na to, že navrátenie do predošlého stavu je v exekučnom konaní vylúčené (§ 61 EP). Podľa názoru exekučného súdu by vykonaním exekúcie aj s poukazom na výšku vymáhaných nárokov mohlo dôjsť u povinného (zrejme k ujme - pozn. odvolacieho súdu), ktorú by už v exekučnom konaní nebolo možné napraviť. Poukázal tiež na to, že aj keď nevykonanie exekúcie, vzhľadom na výšku vymáhanej pohľadávky s príslušenstvom, by aj na oprávneného mohlo mať nepriaznivý vplyv, predsa po zvážení prípadných následkov na povinného a nemožnosť navrátenia do predošlého stavu v exekučnom konaní zvažil, že povolenie odkladu je v tomto prípade dôvodné. Vzhľadom k tomu, že rozhodnutie najvyššieho súdu v právnej veci navrhovateľa o zrušení rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 3 Co/487/2012-376 považuje exekučný súd za tak

zásadné, že môže mať vplyv na rozhodnutie súdu o námietkach povinnej proti exekúcii a návrhu na zastavenie exekúcie, považoval za potrebné povoliť odklad exekúcie.

Nútený výkon súdnych a iných rozhodnutí vrátane súdnej exekúcie podľa Exekučného poriadku je podľa stabilnej judikatúry ústavného súdu (PL. ÚS 21/00, I. ÚS 5/00, II. ÚS 143/02) súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Preto pri postupe všeobecných súdov treba dbať na to, aby zabezpečili taký prístup k súdnej ochrane v exekučnom konaní, ktorý nie je diskriminačný bez primeraných a objektívne zdôvodniteľných okolností, ktoré vyplývajú priamo zo zákona (III. ÚS 64/04). Právnym dôsledkom podania návrhu na odklad exekúcie je zákaz vykonávania úkonov povereným súdnym exekútorom, ktoré by priamo zasahovali do majetkovej sféry povinného, a tým by boli spôsobilé negatívne ovplyvniť jeho sociálne postavenie. Preto po podaní návrhu na odklad exekúcie môže exekútor vykonávať len úkony smerujúce k zabezpečeniu majetku povinného. Možno teda konštatovať, že ak exekučný súd identifikuje skutočnosti tvrdené a preukázané povinným ako zakladajúce dôvod na odklad exekúcie, potom právo oprávneného na čo najrýchlejšie vymoženie jeho pohľadávky musí dočasne ustúpiť ochrane povinného. Základným účelom odkladu exekúcie v exekučnom konaní podľa § 56 Exekučného poriadku je ochrana toho, kto o jeho vydanie žiada, pričom však musia byť rešpektované aj základné práva toho, voči komu takéto rozhodnutie smeruje (III. ÚS 64/04).

Z odôvodnenia napadnutého uznesenia exekučného súdu podľa názoru odvolacieho súdu vôbec nevyplýva vysoký stupeň pravdepodobnosti, že exekúcia bude zastavená, čo je základným predpokladom pre odklad exekúcie podľa § 56 ods. 2 Exekučného poriadku, teda že možno dôvodne očakávať, že exekúcia bude zastavená z niektorého dôvodu uvedeného v ustanovení § 57 Exekučného poriadku. Exekučný súd v podstate spojil dohromady dôvody na odklad exekúcie uvedené v ust. § 56 ods. 1 Exekučného poriadku, čo však v tejto veci neprichádzalo do úvahy, pretože povinný je právnickou osobou, s dôvodmi uvedenými v ust. § 56 ods. 2 Exekučného poriadku, ale neuviedol na základe ktorých konkrétnych skutočností podľa § 57 Exekučného poriadku možno očakávať, že exekúcia bude zastavená a neuvádzal to ani povinný v návrhu na odklad exekúcie. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať nielen dôvodov, pre ktoré možno očakávať, že exekúcia bude zastavená v zmysle § 57 Exekučného poriadku, ale aj proporcionality medzi odkladom exekúcie a sledovaným legitímnym cieľom všeobecného záujmu, dôsledkov odkladu na postavenie oprávneného, ktorý je odkladom výrazne znevýhodnený oproti povinnému, účelu Exekučného poriadku, ktorým je predovšetkým ochrana oprávneného.

Vychádzajúc z týchto významných úvah zaoberal sa odvolací súd aj posúdením obsahu návrhu povinného na povolenie odkladu exekúcie a dospel k záveru, že návrh nie je dôvodný, preto napadnuté uznesenie podľa § 220 OSP zmenil a návrh zamietol.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Nitre pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustné odvolanie.